

няма достатъчно пари, за да я “купят”; когато младите се харесват, а родителите на момичето не я дават; когато момчето иска момичето, а то – не, а в много случаи и от инат. „Едно много бедно момче никога няма да тръгне да краде богато момиче... Защото има опасност момичето да му се качи на главата...” (ж., 22 г., ерлии, София) (цит. по Карамихова 2003: 199). „На 15 години дойдох тук в къщата, на 16 родих. Мен са ме откраднали, не да съм била съгласна” (ж., 30 г., кв. Факултета, София) (Цит. по Петрова, Антонова, Пенчева 2004: 63).

Много пъти социалното действие от мъжката страна на практика става със съгласието, а често и с активното участие на девойката. Момичето се взема от предварително уговореното място. В други случаи, когато тя не желае момчето, я проследяват и отвличат. Завеждат я в дома на момчето или в някои негови роднини и там той отнема “честта ѝ”. След това уведомяват близките ѝ къде се намира. „При нас момите се искат, купуват се при нас. Обаче бяхме на кино и така открадна ме. Така с него се запознах, но нямах желание за женитба... проследил ме и видял, че аз отивам с една моя братовчедка. Излизайки от киното, той спира колата и ме бута вътре и ме отвлича фактически. Той работеше в един гараж и си имаше там апартамент и там преспахме. Майка ми и баща ми не знаеха... Отишли у техните и майка му каза, че сме се оженили... А при нас много държат на честността на момичето. За да се отчете при майка му и пред близките, прибра всички чаршафи, всичко това и го даде на майка му. Традиции. Целуна ѝ ръка и даде да се докаже, че момата е била честна” (ж., 56 г.) (цит. по Нунев 2008: 78).

Дори когато при кражбата се приложи насилие, циганската/ ромската традиция го приема за легитимно. „... чисто и просто трябваше да му правят сватба. И той заради това открадна мен. Аз на 12 години бех. Учих в VII клас. Ученичка бех. На училище бех. И решил мене да краде... И приятелите му ме влачат. Биха ме. Биха ме... И той ме бил. Аз плачам, не давам да ме пипне. Страх ме беше от това. Малка – на 12 години. Цела нощ ме бил. Към края се предадох.... То се разчу вече. У целата махала се разчу, че аз се ожених... Мина се три-четири дена и ми направиха сватбата с него” (ж., 44 г., ерлии, София).

При тази социална практика, въпреки нежеланието за сродяване и несъгласието с брачния избор, момините родители не могат да спрат брака. Те нямат възможност за избор. Тъй като момичето вече не е девствено, никой друг няма да се съгласи да я вземе. По този начин се принуждават да я дадат точно на това момче, отнело девствеността ѝ, дори е да е против волята им. Формално момичето също обявява своето несъгласие. В противен случай ще бъде приставане, а не кражба. „...дойде баба ми да ме види дали съм там и ми вика: „Ти иска ли?” Викам: „Не съм искала, но след свършен факт не мога да се върна у дома. Оставам тук” (ж., 56 г.) (цит. по Нунев 2008: 78). След като родата от двете страни се сдобри, младите стават мъж и жена и живеят за-